

Những sự thật không thể chối bỏ (phần 4)

Bán Nước Trong Thân Phận Kẻ Chư Hầu

Đặng Chí Hùng (Danlambao)

minh, tôi xin nêu chủ yếu về 2 tội ác này của ông Hồ.

Ông Hồ Chí Minh có rất nhiều tội cả về cá nhân và tội với dân tộc. Trong đó, ông ta có 2 tội nặng nhất là: Bán nước và Giết người. Đó chính là 2 tội nặng nhất mà trước đến nay ít người dám đề cập và đi sâu, ngay cả trong cuốn DVD “Sự thật về Hồ Chí Minh” của linh mục Nguyễn Hữu Lễ. Trong khuôn khổ những bài viết của

Như trong phần 2, và 3 tôi đã chứng minh ông Hồ là kẻ bán nước, gây ra chiến tranh phi nghĩa. Nhưng chúng ta còn sẽ được thấy một khía cạnh khác của ông ta: Phận Chư Hầu. Ông Hồ làm chư hầu cho chủ nghĩa cộng sản và đặc biệt làm chư hầu cho kẻ thù của dân tộc: Trung cộng.

Trung cộng và mưu mô bành trướng, tạo ra chư hầu

Chúng ta hẳn không thể quên được Trung quốc chính là kẻ hàng xóm to xác nhưng rất xảo quyệt. Trải qua hơn 4000 năm lịch sử của dân tộc chúng ta đã phải đương đầu với các triều đại phong kiến Trung quốc xâm lăng Việt Nam. Dù là Hán, Đường, Tống hay Nguyên... có mạnh đến đâu cũng không thể khuất phục được lòng yên nước của dân tộc ta. Thời nào chúng ta cũng có các anh hùng hào kiệt giết giặc thù như: Lê Lợi, Quang Trung, Trần Hưng Đạo, Hai Bà Trưng.

*... Thăng nhãi con Tuyên Đức động binh không ngừng
Đồ nhút nhát Thạnh, Thăng đem dầu chữa cháy*

Đình mùi tháng chín, Liễu Thăng đem binh từ Khâu Ôn kéo lại.
Năm ấy tháng mười, Mộc Thạnh chia đường từ Vân Nam tiến sang.

*Ta trước đã điều binh thủ hiểm, chặt mũi tiên phong
Sau lại sai tướng chặn đường, tuyệt nguồn lương thực
Ngày mười tám, trận Chi Lăng, Liễu Thăng thất thế
Ngày hai mươi, trận Mã Yên, Liễu Thăng cụt đầu
Ngày hăm lăm, bá tước Lương Minh đại bại tử vong
Ngày hăm tám, thượng thư Lý Khánh cùng kẻ tỵ vẫn...
(Trích Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi)*

Đó là truyền thống đáng tự hào của dân tộc Việt Nam chúng ta, tuy nhỏ bé nhưng anh dũng, thông minh. Tuy nhiên sau này, đất nước chúng ta lại có kẻ sẵn sàng can tâm làm chư hầu cho giặc. Đó là ông Hồ Chí Minh.

Sau khi đảng cộng sản Trung Quốc giành được thắng lợi. Trung cộng lại muốn nhuộm đỏ các nước đông nam Á trong đó có Việt Nam. Chúng nuôi mộng bá vương dựa trên quan điểm về “thế giới cộng sản” và Đại Hán bành trướng, coi mình là Trung tâm vũ trụ.

Trong cuốn sách: Sự thật về quan hệ Việt Nam-Trung Quốc 30 năm qua (NXB Sự Thật – Nhà xuất bản của ban tuyên giáo đảng cộng sản Việt Nam T10/79) có đoạn:
<http://www.vnmilitaryhistory.net/index.php?topic=9915.0>

Đông nam châu Á là hướng bành trướng cổ truyền trong lịch sử Trung Quốc, là khu vực mà từ lâu những người lãnh đạo nước

Cộng hòa nhân dân Trung Hoa ước mơ thôn tính.

Trong năm 1936, chủ tịch Mao Trạch Đông kể chuyện với nhà báo Mỹ Etga Xnâu ở Diên An về thời trẻ của mình, đã bộc lộ ý nghĩ sau khi đọc một cuốn sách nhỏ nói đến việc Nhật chiếm Triều Tiên và Đài Loan, việc mất “chủ quyền” Trung Hoa ở Đông Dương, Miến Điện và nhiều nơi khác:

“Đọc xong, tôi lấy làm thất vọng đối với tương lai đất nước tôi và tôi bắt đầu nhận thức rằng bổn phận của mọi người là phải đóng góp cứu nước”.

Tài liệu của Đảng cộng sản Trung Quốc do chủ tịch Mao Trạch Đông viết mang tên Cách mạng Trung Quốc và Đảng cộng sản Trung Quốc, xuất bản năm 1939 có viết: *“Các nước đế quốc sau khi đánh bại Trung Quốc, đã chiếm các nước phụ thuộc của Trung Quốc: Nhật chiếm Triều Tiên, Đài Loan, Lưu Cầu, quần đảo Bành Hồ và Lữ Thuần. Anh chiếm Miến Điện, Butan, Hương Cảng, Pháp chiếm An Nam...”*

Cuốn sách Sơ lược lịch sử Trung Quốc hiện đại xuất bản năm 1954 ở Bắc Kinh có bản đồ về lãnh thổ Trung Quốc bao gồm cả nhiều nước chung quanh, kể cả ở Đông nam châu Á và vùng biển Đông. Như vậy trong cuốn sách này đảng cộng sản Việt Nam cũng đã phải công nhận mộng xâm lăng của Trung cộng là không thể chối bỏ. Ý đồ bành trướng của những người lãnh đạo Trung Quốc đặc biệt lộ rõ ở câu nói của Mao Trạch Đông trong cuộc hội đàm với đại biểu Đảng Lao động Việt Nam ở Vũ Hán năm 1963: *“Tôi sẽ làm chủ tịch của 500 triệu bần nông đưa quân xuống Đông nam châu Á”.*

Cũng trong dịp này, Mao Trạch Đông so sánh nước Thái Lan với tỉnh Tứ Xuyên của Trung Quốc, về diện tích thì tương đương nhưng về số dân thì tỉnh Tứ Xuyên đông gấp đôi, và nói rằng Trung Quốc cần đưa người xuống Thái Lan để ở; đối với nước Lào đất rộng người thưa, chủ tịch Mao Trạch Đông cũng cho rằng Trung Quốc cần đưa người xuống Lào để ở. Mao Trạch Đông còn khẳng định trong cuộc họp của Bộ Chính trị ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Trung Quốc, tháng 8 năm 1965: *“Chúng ta phải giành cho được Đông nam châu Á, bao gồm cả miền nam Việt Nam, Thái Lan, Miến Điện, Malayxia và Singapo... Một vùng như Đông nam châu Á rất giàu, ở đây có nhiều khoáng sản... xứng đáng với sự tốn kém cần thiết để chiếm lấy... Sau khi giành được Đông nam châu Á, chúng ta có thể tăng cường được sức mạnh của chúng ta ở vùng này, lúc đó chúng ta sẽ có sức mạnh đương đầu với khối Liên Xô-Đông Âu, gió Đông sẽ thổi bạt gió Tây...”* (Trích từ NXB Sự Thật – Nhà xuất bản của ban tuyên giáo đảng cộng sản Việt Nam)

Kết luận: Kẻ thù Trung Quốc luôn có mộng xâm lăng chúng ta từ ngàn đời. Và đến thời của đảng cộng sản Trung Quốc (Trung cộng) cái mộng bành trướng ấy càng rõ rệt hơn thể hiện qua nghị quyết và phát biểu cũng hành động bán vũ khí để đổi lấy HS-TS với chính phủ VNDCCH(Đã chứng minh ở 2 phần trước).

Bán nước trong thân phận kẻ chur hầu cuồng tín

Như tôi đã nêu ở phần đầu, Trung cộng là kẻ thù của Việt Nam. Đáng lẽ ra đảng cộng sản Việt Nam phải hiểu điều này và làm đúng chức năng của một nhà nước vì dân tộc. Tuy nhiên họ không làm như Trần Hưng Đạo đã từng nói với vua Nhân Tông về việc chủ hòa hay chủ chiến với giặc "Bệ hạ nói câu ấy là lời nhân đức, nhưng Tôn miếu Xả tắc thì sao? Nếu Bệ hạ muốn hàng, xin trước hết hãy chém đầu thần đi đã, rồi sau hãy hàng!!"

Những người cộng sản ở Việt nam đã không có thái độ kiên quyết với kẻ thù mà còn can tâm làm thân chur hầu chính kẻ thù của cả dân tộc. Họ sẵn sàng bán biển đảo của tổ quốc cho giặc Tàu với mong muốn nhuộm đỏ Việt Nam, tăng cường độc tài. Nhưng đồng thời với hành động bán nước qua công hàm 1958, họ lại còn tồi tệ hơn là bán nước trong thân phận kẻ chur hầu cho giặc.

Bán nước là một hành động phản bội dân tộc và hèn hạ. Nhưng can tâm làm chur hầu cho giặc đã lấy đất đai của mình thì càng hèn hạ hơn. Chính ông Hồ và đảng cộng sản phải chịu trách nhiệm việc này.

Ông Hồ là người ham mê quyền lực và cuồng tín với cộng sản.

Ông ta đã thần thánh và ngoan ngoãn làm theo chỉ đạo của Trung cộng và Liên xô trong mọi hành động của mình. Ở khuôn khổ bài này tôi chỉ xin đi sâu vào sự nhục nhã khi can tâm làm chư hầu của ông Hồ với Trung cộng. Nhà thơ cộng sản Chế Lan Viên có câu nổi tiếng: “*Bác Hồ ta đó chính là Bác Mao*” thì đủ hiểu ông Hồ thần thánh và tuân chỉ Trung cộng thế nào. Tôi xin phân tích vào từng giai đoạn và sự việc tại Việt Nam trong việc ông Hồ bán nước can tâm làm chư hầu cho Trung cộng.

Đầu tiên là cuộc Cải cách ruộng đất gây bao đau thương cho dân tộc (Tôi xin trình bày ở bài khác).

Mục tiêu của cuộc Cải cách này mới thực sự là một đòn thâm hiểm của ông Hồ và đảng cộng sản. Mục tiêu quan trọng của việc phế bỏ quyền tư hữu đất đai là để giành giật khả năng và quyền lực chính trị khỏi tay nông dân, và tập trung quyền lực chính trị đó vào tay chế độ chuyên chính vô sản. Những người thợ và trí thức vô sản bị mất hết quyền lực chính trị vì họ bị khống chế bởi tên chủ Cộng sản qua hệ thống hộ khẩu và chế độ bình công chấm điểm. Họ chỉ được đủ ăn tới một mức... lúc nào cũng còn đói, nếu họ tuân theo những quy luật do "tên chủ Cộng sản" đề ra. Đây cũng chính là cái bài quen thuộc mà cộng sản hiện nay đang làm với nhân dân.

Năm 1949, Mao Trạch Đông và đảng Cộng sản chiếm được lục địa Trung Hoa, thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (Trung cộng). Trung cộng thừa nhận chính phủ Việt Nam Dân chủ Cộng hòa của Hồ Chí Minh ngày 18-1-1950. Tiếp theo, Liên Xô thừa nhận ngày 30-1-1950. Tháng 2-1950, Hồ Chí Minh qua Bắc Kinh và Moscow xin viện trợ. Khi gặp Hồ Chí Minh, Stalin ra lệnh cho Hồ Chí Minh phải thực hiện ngay hai việc: thứ nhất tái công khai đảng Cộng sản và thứ hai đẩy mạnh CCRĐ theo đường lối Cộng sản. Stalin chỉ đạo cho Hồ Chí Minh phải cử người sang Trung cộng học tập phương pháp CCRĐ triệt để, vì lúc đó mối liên lạc Xô-Trung còn bình thường và vì Việt Nam nằm sát biên giới Trung cộng.

Sau khi về nước, Hồ Chí Minh liền triệu tập Đại hội lần 2 đảng Cộng sản Đông Dương tại chiến khu rừng núi Tuyên Quang, tái công khai đảng Cộng sản dưới danh xưng mới là đảng Lao động ngày 19-2-1951, do Hồ Chí Minh làm chủ tịch, Trường Chinh làm tổng bí thư. Trong đại hội này, Hồ Chí Minh đã phát biểu: “Về lý luận, đảng Lao động Việt Nam theo chủ nghĩa Mác-Lênin... lấy tư tưởng Mao Trạch Đông làm kim chỉ nam... Tôi không có tư tưởng ngoài chủ nghĩa Mác-Lênin”. (Hồ Chí Minh toàn tập).

Chẳng những thế, cũng trong Đại hội này, Hồ Chí Minh còn nhiều lần tuyên bố: “Ai có thể sai, chứ đồng chí Stalin và đồng chí Mao Trạch Đông thì không thể sai được”. (Nguyễn Minh Cần, Đảng Cộng sản Việt Nam qua những biến động trong

phong trào Cộng sản quốc tế, 2001, tr. 63.)

Để tiến hành CCRĐ, sau Đại hội 2, đảng cộng sản cử người sang Trung cộng tham dự khóa học tập về chủ nghĩa Mác-Lênin tổ chức tại Bắc Kinh cho các đảng Cộng sản các nước Á Châu như Indonesia, Mã Lai, Thái Lan, Pakistan, Phi Luật Tân, Nhật Bản, chính là để học phương thức CCRĐ theo đường lối Trung cộng. Phái đoàn này trở về liền được đảng LD gọi tổ chức thí điểm CCRĐ, bắt đầu phát động "giảm tô, giảm tức" ở vài tỉnh Việt Bắc và ở Thanh Hóa. Trong khi đó, từ năm 1949, ban lãnh đạo cộng sản đã đưa ra phong trào "Rèn cán chỉnh quân" trong quân đội, và "Rèn cán chỉnh cơ" về phía dân sự. "Rèn cán chỉnh quân" là rèn luyện cán bộ, chỉnh đốn quân đội. "Rèn cán chỉnh cơ" là rèn luyện cán bộ, chỉnh đốn cơ quan. Phong trào này không đạt được những mục tiêu do đảng cộng sản đề ra. Ông Hồ và đảng cộng sản liền theo đường lối cứng rắn quyết liệt của Trung cộng tổ chức phong trào "Chỉnh huấn" năm 1950.

Sự việc đầu tiên đã gây bao đau thương cho dân tộc với con số hàng trăm nghìn người bị chết oan, hàng triệu người còn sống trong tủ nhục. Ở đây có 2 ý, ông Hồ không chịu thấy hoặc thấy sự thất bại trong cách mạng

cải cách ở Trung cộng, vẫn cố tình đem nó về hại dân tộc. ngoài ra, ông Hồ và đảng cộng sản không đặt lợi ích dân tộc lên ban đầu mà chỉ tin vào những kẻ theo chủ nghĩa cộng sản cuồng tín. Điều tối kỵ với lãnh tụ chính là không đặt lợi ích dân tộc lên hàng đầu.

Việc thứ hai, đó là nhẫn nhục bán nước nhưng lại làm chư hầu cho mộng ước quyền lực của mình và của Trung cộng. Sở dĩ nói như vậy vì trong bài thứ 2 tôi đã phân tích rõ ràng việc ông Hồ và đảng cộng sản cố tình bán đảo HS-TS để có vũ khí gây chiến với VNCH. Hành động đó ngoài việc củng cố quyền lực cho riêng mình, ông Hồ còn muốn chứng tỏ mình là chư hầu đắc lực cho Liên xô và Trung cộng. Đặc biệt với kẻ thù không đội trời chung của dân tộc như Trung cộng thì đó lại là hành động không chấp nhận được.

Trung cộng thực chất muốn dùng con bài Việt cộng để đánh nhau với Mỹ. Trung cộng lợi dụng việc ông Hồ cuồng tín và ham mê quyền lực để đạt 3 mục tiêu. Mục tiêu dùng người Việt đánh Mỹ, mục tiêu thứ hai là mua thành công HS-TS và áp đặt cho Việt Nam từ đây là chư hầu của Trung cộng. Và để đáp lại mưu đồ của Trung Cộng thì ông Hồ sẵn sàng chấp nhận thân phận này. Trong bài trước, tôi đã phân tích việc ông Hồ nhận được sự "giúp đỡ" về vật dụng, khí tài, chuyên gia của Trung cộng để đánh VNCH đó là hành động "Đổi biển đảo lấy vũ khí". Còn bây giờ chúng ta có thể thấy thêm việc làm chư hầu cho Trung cộng nữa.

Ông Hồ tôn sùng Trung cộng như thân phận của nước chư hầu với thiên tử. Trong bài: "Hồ Chí Minh với Trung quốc" trên trang Vietnamnet có đoạn phát biểu của ông Hồ với quan hệ Việt-Trung:

<http://www.tuanvietnam.net/2010-05-14-ho-chi-minh-voi-trung-quoc>

"Trong lĩnh vực này, tôn trọng vai trò và lợi ích nước lớn của Trung Quốc trong quan hệ quốc tế với Bắc

VIỆT

La note adressée le 14 septembre 1958 par le premier ministre vietnamien Phạm Văn Đồng au premier ministre Zhou Enlai.

không có nghĩa là không tôn trọng lợi ích chung của phe xã hội chủ nghĩa của phong trào cộng sản quốc tế, của nhân dân các nước khác". Điều này cho thấy ông Hồ rất muốn coi mình như một chư hầu của Trung cộng và cả chư hầu cho chủ nghĩa cộng sản khát máu.

Cũng trong bài báo này, tác giả lẽ đảng đã tái khẳng định ông Hồ muốn "cổ vũ" cho cách mạng ở Trung quốc một hành động không vì lợi ích của dân tộc, chỉ mang tính chất của cuộc cách mạng đồ đầy đau thương: "Trong ba lần hoạt động dài ngày ở Trung Quốc, có lúc Bác tham gia chi đội Bát Lộ Quân của Diệp Kiếm Anh nhưng ngay cả những lúc chuyên hoạt động vì cách mạng Việt Nam, Bác không quên cách mạng Trung Quốc.

Bộ "Toàn tập Hồ Chí Minh" mà tôi có trong tay được xuất bản vào những năm quan hệ hai nước chưa bình thường và tôi biết có một số bài viết của Bác về Trung Quốc không được đưa vào, nhưng chỉ bằng vào những bài đã được công bố trong đó, tôi có thể mạnh dạn nói rằng ngay từ khi ở Pháp, ở Liên Xô cho đến khi hoạt động ở Trung Quốc và về Việt Nam, khi còn là nhà cách mạng hoạt động bí mật cho đến khi trở thành người đứng đầu một nước, Bác luôn là người nước ngoài tuyên truyền cổ vũ nhiều nhất cho cách mạng Trung Quốc."

Trong một cuộc họp với Trung cộng năm 1970, ông Lê Duẩn đã nói với Mao Trạch Đông: "Tại sao chúng tôi giữ lập trường bền bỉ chiến đấu cho một cuộc chiến kéo dài, đặc biệt trường kỳ kháng chiến ở miền Nam? Tại sao chúng tôi dám trường kỳ kháng chiến? Chủ yếu là vì chúng tôi phụ thuộc vào công việc của Mao Chủ tịch... Chúng tôi có thể tiếp tục chiến đấu, đó là vì Mao Chủ tịch đã nói rằng 700 triệu người Trung Quốc đang

ủng hộ nhân dân Việt Nam một cách vững chắc”. (Trích trong cuốn sách: War in Viet Nam – Trung tâm lưu trữ Wilson – Mỹ - Trang 23)

Ở một tài liệu khác, cuốn “Sự thật về quan hệ Việt Nam - Trung Quốc trong 30 năm qua” (Nhà xuất bản Sự Thật của Đảng Cộng sản Việt Nam phát hành – tại trang 53), có đăng nguyên văn nội dung lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam trả lời ông Đặng Tiểu Bình hồi năm 1966, như sau: "Sự nhiệt tình của một nước XHCN, với một nước XHCN khác là xuất phát từ tinh thần quốc tế vô sản. Chúng tôi không bao giờ nghĩ nhiệt tâm là có hại. Nếu các đồng chí nhiệt tâm giúp đỡ thì chúng tôi có thể đỡ hy sinh 2-3 triệu người... Miền Nam chúng tôi sẽ chống Mỹ đến cùng và chúng tôi vẫn giữ vững tinh thần quốc tế vô sản".

Tuy đảng cộng sản Việt Nam đã tiến hành cuộc chiến tranh mà họ gọi là “giải phóng miền Nam”, nhưng thực chất việc này để phục vụ mục tiêu đưa cả thế giới cùng tiến lên Chủ nghĩa Cộng sản, như tuyên bố của ông Lê Duẩn, Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam: “*Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc, cho các nước xã hội chủ nghĩa và cả nhân loại*”.

Kết luận: Ông Hồ và đảng cộng sản đã can tâm bán nước nhưng đồng thời đưa nước ta thành một dạng nô lệ và chư hầu mới của Trung cộng.

Hậu quả của việc bán nước trong thân phận của kẻ chư hầu

Những hậu quả của việc bán nước và làm tay sai, chư hầu cho Trung cộng là vô cùng to lớn. Ông Hồ với vai trò là người đứng đầu cả nước VNDCCH, là tổng bí thư của đảng CSVN đã gây ra những đau thương khôn cùng cho dân tộc trong thời kỳ của ông ta mà còn để lại tàn dư cho đến ngày nay trong vấn đề quan hệ với Trung cộng.

Trong vấn đề ông Hồ rập khuôn cải cách ở Trung cộng đã gây ra hậu quả to lớn đó là số người chết oan vô cùng nhiều. Dựa vào tài liệu các nước ngoài, giáo sư Lâm Thanh Liêm cho rằng số người bị giết trong cuộc CCRĐ năm 1955-1956 ở Bắc Việt có thể lên đến từ 120,000 đến 200,000 người. (Lâm Thanh Liêm,

bđd., sđd. tt. 203-204). Theo sách Lịch sử Kinh tế Việt Nam 1945-2000 tập 2, viết về giai đoạn 1955-1975, xuất bản tại Hà Nội năm 2004 (tài liệu mới của đảng cộng sản Việt Nam) cho biết: cuộc CCRĐ đợt 5 (1955-1956) được thực hiện ở 3,563 xã, có khoảng 10 triệu dân, và tổng số người bị sát hại trong CCRĐ đợt này lên đến 172,008 người, trong đó có 123,266 người (71,66%) sau này được xác nhận đã bị giết oan. Như vậy dù với con số nào thì ít nhất cũng có gần 2 trăm ngàn người bị chết oan nghiệt dưới bàn tay của ông Hồ và đảng cộng sản. Ông Hồ và đảng cộng sản phải chịu trách nhiệm về hành động diệt chủng theo chủ trương của Trung cộng trong thân phận chư hầu.

Vấn đề thứ hai đó là hàng triệu thanh niên nam bắc đã chết trong cuộc chiến tranh mà ông Hồ “đánh cho Trung cộng”. Đó là cuộc chiến tranh phi nghĩa mà người thiệt hại chỉ là nhân dân. Ông Hồ và đảng cộng sản Việt Nam đạt được mục đích cướp bóc và quyền lực. Còn Trung cộng thì có đảo HS-TS và cái thế của kẻ bè trên. Chỉ xin nêu một số những con số nhỏ nhỏ cho thấy hậu quả của cuộc chiến tranh phi nghĩa này đã nướng nhân dân ta thế nào. Thông tin trên wiki (Links: http://vi.wikipedia.org/wiki/Chiến_tranh_Việt_Nam):"Tùy theo nguồn, số người Việt Nam bị thiệt mạng trong chiến tranh Việt Nam là từ 3 đến 5 triệu, hàng triệu người khác tàn tật và bị thương. Một nửa diện tích rừng của Việt Nam bị phá hủy..."

Vấn đề thứ ba cũng là vấn đề lớn hiện nay đó là đất đai và biển đảo của chúng ta bị Trung cộng xâm lăng trong sự im lặng làm chur hầu của đảng cộng sản. Như chúng ta đã biết, việc ông Hồ và ông Đồng bán nước cho Trung cộng đổi lấy vũ khí khiến cho chúng ta bị mất HS-TS. Sự lập lờ trong tuyên bố và im lặng trước việc Trung cộng hoành hành trên biển, đường lưỡi bò, im lặng trong việc quốc tế hóa vấn đề Biển đông của đảng cộng sản là minh chứng cho việc bán nước, làm chur hầu cho giặc.

Ngày 26/5/2011 ba chiếc tàu Trung cộng cố tình chạy vào hải phận Việt Nam trong khu vực chiếc tàu của Công ty dầu khí Việt Nam đang làm việc, cắt đứt dây cáp mà tàu đang sử dụng, rồi khoảng ba giờ sau mới rời hiện trường. Theo Reuters, Phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Trung quốc nói: "*Trung Quốc phản đối việc Việt Nam thăm dò dầu khí tại vùng biển thuộc quyền pháp lý của Trung Quốc*". "*Lập trường của Trung Quốc về Biển Đông là rõ ràng và nhất quán. Chúng tôi phản đối các hoạt động thăm dò dầu khí của Việt Nam, vì tổn hại đến lợi ích và quyền lợi pháp lý của Trung Quốc tại Biển Đông, và vi phạm thỏa thuận chung mà hai nước đã đạt được trên vấn đề này*". Theo RFI.

Vấn đề ở đây đó là tại sao bà Khương Du lại nói "VI PHẠM THỎA THUẬN CHUNG MÀ HAI BÊN ĐÃ ĐẠT ĐƯỢC"? Đó chính là thêm một bằng chứng nói về việc bán nước cho Trung cộng của ông Hồ và đảng cộng sản trước đó. Và bây giờ thì nhân dân ta đang bị đảng chặn dất để trả nợ cho đảng với Trung cộng.

Ngoài ra việc mất đất tại ãi Nam Quan hay thác Bản Giốc, cũng đã minh chứng cho việc bán nước và làm chur hầu cho Trung cộng. Trong cuốn: Vấn Đề Biên Giới Giữa Việt Nam Và Trung Quốc (NXB Sự Thật 1979 - nhà xuất bản của đảng cộng sản Việt Nam) có đoạn:

http://www.vnmilitaryhistory.net/index.php?topic=9915.0;prev_next=next#new

Trên đoạn biên giới đất liền cũng như ở các đoạn biên giới đi theo sông suối, tại nhiều nơi, phía Trung Quốc đã tự tiện mở rộng xây dựng các công trình để từng bước xâm lấn đất. Tại khu vực mốc 53 (xã Đàm Thủy, huyện Trùng Khánh, tỉnh Cao Bằng) trên sông Quy Thuận có thác Bản Giốc, từ lâu là cửa Việt Nam và chính quyền Bắc Kinh cũng đã công nhận sự thật đó. Ngày 20 tháng 2 năm 1970 phía Trung Quốc đã huy động trên 2.000 người kể cả lực lượng vũ trang lập thành hàng rào bố phòng dày đặc bao quanh toàn bộ khu vực thác Bản Giốc thuộc lãnh thổ Việt Nam, cho công nhân cấp tốc xây dựng một đập kiên cố bằng bê tông cốt sắt ngang qua nhánh sông biên giới, làm việc đã rồi, xâm phạm lãnh thổ Việt Nam trên sông và ở cồn Pò Thoong, và ngang nhiên nhận cồn này là của Trung Quốc. Các thị trấn Ái Điểm (đối diện với Chi Ma, Lạng Sơn), Bình Mãng (đối diện Sóc Giang, Cao Bằng) vốn đã nằm sát các mốc giới 43 và 114 lại ngày càng được phía Trung Quốc mở rộng ra lấn sang đất Việt Nam từ hàng chục đến hàng trăm mét với công trình, nhà cửa, trường học, khu phố...

Bằng cách tổ chức lâm trường, trồng cây gây rừng, làm đường chắn lửa, đặt hệ thống điện cao thế, điện thoại lấn vào lãnh thổ Việt Nam, Trung Quốc đã biến nhiều vùng đất khác của Việt Nam thành đất của Trung Quốc. Tuy nhiên trong việc mất đất đai này chúng ta chỉ thấy ở trong những cuốn sách ít người đọc và không được phổ biến rộng rãi. Các lãnh đạo Việt Nam luôn im lặng đến khó hiểu hoặc tuyên bố như ông Trọng "không có gì mới" trong vấn đề với Trung cộng. Vì sao họ không dám lên tiếng phản đối mất đất? Vì họ đã bị đảng cộng sản và ông Hồ trói buộc vào vị thế của phận làm chur hầu cho Trung cộng nhằm giữ ghế quyền lực độc tài. Họ phải im lặng vì không thể nói "Đảng tôi đã bán nước, Bác Hồ đã bán nước". Những minh chứng này càng rõ hơn khi nhà nước cho công an bắt bớ, đập mặt nhân dân yêu nước biểu tình chống Trung cộng. Và gần đây những bằng chứng về boxit tây nguyên, vịnh Cam Ranh càng cho thấy Việt Nam đã dần từng bước thực hiện con đường làm chur hầu cho Trung cộng.

1. Parade float in Hanoi depicting the Chi Minh shaking hands with Mao Zedong. The writing at the bottom of the float reads: "Eternal Friendship." Source: Department of Defense.

Như vậy qua bài này, bằng những tư liệu của cả lễ dân, lễ đảng, nước ngoài và phát biểu của ông Hồ, ông Duẩn... chứng minh việc ông Hồ chỉ đạo đảng cộng sản bán nước, nhưng đồng thời can tâm chấp nhận đưa dân tộc ta làm nô lệ bán công khai cho Trung cộng - kẻ thù truyền kiếp của dân tộc. Đây là tội phản quốc không thể tha thứ.

Đặng Chí Hùng
danlambaovn.blogspot.com